

2 7. Międzynarodowy Kongres na temat Nauczania Matematyki (ICME-7)

Kongresy organizowane przez Międzynarodową Komisję do spraw Nauczania Matematyki (ICMI), działającą jako komisja Międzynarodowej Unii Matematycznej (IMU), odbywają się co cztery lata. Poprzedni, szósty, odbył się w roku 1988 w Budapeszcie.

Kongres odbył się tym razem w Québecu (Kanada), na kampusie Uniwersytetu Laval, w dniach 17-23 sierpnia 1992 roku. Liczbą uczestników, grup roboczych (23), a także chyba sesji i wystąpień, pobit poprzednie kongresy. Około 3.500 uczestników przyjechało z 88 krajów. Stany Zjednoczone reprezentowało 787 osób, więcej niż Kanadę (383), zaś Japonię 224; ale Chiny tylko 9, niewiele więcej niż Polskę (7, nie licząc kilkorga Polaków z emigracji lub czasowo pracujących za granicą).

Kongres otworzył przewodniczący ICMI, Miguel de Guzmán, dramatycznym przemówieniem o przepaści dzielącej bogatą i biedną część świata, które

zakończył apelem o udzielanie krajom biednym pomocy, niezbędnej także dla ulepszenia nauczania i rozwoju dydaktyki. Apel ten powtórzył raz jeszcze w przemówieniu końcowym.

Odczyty na sesjach plenarnych wygłosili:

G. Howson (Wielka Brytania): *Nauczyciele matematyki*,

C. Laborde (Francja): *Nauczanie geometrii: ciągłości i rewolucje*,

M. Klawe (Kanada): *Ożywić twórczość matematyczną u uczniów szkoły średniej*,

B. Mandelbrot (USA): *Geometria eksperymentalna i fraktale: dla uczniów i dla każdego*.

Prócz plenarnych wygłoszono kilkadziesiąt odczytów na sesjach odbywających się równoległe, nie licząc komunikatów w grupach roboczych. Pracowały też stale grupy problemowe ICMI, zbierały się komitety redakcyjne międzynarodowych czasopism i inne mniej oficjalne gremia osób związanych z nauczaniem matematyki. No i niezliczone, już całkiem nieoficjalne, przyjacielskie spotkania i dyskusje, na ogół wciąż na ten sam temat: o nauczaniu matematyki.

Obradom towarzyszyły – jak zwykle – wystawy książek i środków dydaktycznych.

Następny, ósmy kongres odbędzie się w roku 1996 w Sewilli.